

умарлуши болнитъ и тѣ замлъкнаха. Страхуватъ се за него да не би скоро да се изтегне голъ подъ чаршафа вънъ въ бараката.

Тишината въ стаята настана внезапно, само единъ будилникъ отмѣрва времето и днитъ на тия болни и обречени като жертва предъ отечествения олтарь. Вънъ нѣкой влече по коридора чехлитъ си и изеднѣжъ изстена и се сгромоляса. Тичамъ да вида кой е.

Даскалъ Нено лежи свитъ на кълбо, а отъ увѣхналитъ му устни изтича алена кръвъ. Той догаря. Туберкулозата ще свърши скоро дробоветъ и днитъ му. Ахъ, толкова младъ и милъ. Бързо го пренисаме на леглото и вземамъ мѣрки да се спре кръвта му. Часътъ е единъ следъ полунощъ, а азъ все още стоя надъ главата му. Дробоветъ му свирятъ като локомотивъ предъ тръгване... но тѣ нѣма да го понесатъ вече изъ златожълтитъ ниви, да се радва на аленитъ пукали... нѣма да го отнесатъ при малкитъ палави селски дечица, на които да пълни мозъчетата съ свѣтовнитъ истини и забраненитъ знания отъ изуититъ. Той догаря.

Прибрахъ се въ стаята си и безъ да се събличамъ легнахъ на леглото. Нѣмамъ сили дори халата си да сваля, та камо ли да се разсъблачамъ.

30 Мартъ.

Отдавна не съмъ записвала впечатления си. А искахъ да държа точенъ дневникъ, за всичко което преживѣвамъ, за всичко което виждамъ, за всичко, което става около менъ въ тия черни и мрътвичеви дни за истерзания отъ бедствия народъ. Но и да искахъ да записвамъ всичко не мога. Потрѣсена отъ преживяванитъ ужаси, които се напластяватъ като тежки гранитни камъни въ душата ми, отнето ми е най-малкото желание да се чувствавамъ необходима частица отъ рутящия се въ кърви и смъртъ свѣтъ.

Толкова много болни пристигатъ въ болницата, свѣтъ ми се вие. Отъ сутринъ до вечеръ, до сръдъ нощъ неспирно, ту тукъ, ту тамъ, нѣма време да се спи дори. Ахъ, тая война! Нѣма ли да настане най-после и нейния край! Не мога вече да гледамъ и да понасямъ страда-